

kaldt ved de Forhandlinger, for hvilke Sagen var Gjenstand sidste Gang, idet der blev ytret Betænkelse ved, at der ikke var Afgang til Appel fra Ene-dommerens Tribunal uden efter de sædvanlig for Paaanke til Høiesteret gjældende Regler, hvilket jo vil sige, at den idømte Straf idetmindste skal være 2 Gange 5 Dage Bånd og Brød. Efter den Stemning, der gav sig tilkjende her i Thinget, have vi derfor forment, at det turde være rigtigt at foreslaae, at der ogsaa kan appelleres fra Ene-dommerens Hændelse i andre Tilfælde, og vi have i saa Henseende væsentligt sluttet os til Lovudkastets Bestemmelse om Dommerens Competence, dog saaledes, at vi have sat den Mulkt, han skal kunne idømme uden Afgang til Appel, til 20 Rb. I saa Henseende have vi fulgt det Forslag, der foreligger det andet Thing med Hensyn til Strafferetspleiens Omordning i det Hele taget, hvorefter By- og Herredsretsdommeren var berettiget til at affige Dom, naar Straffen ikke overstiger en Bøde af 20 Rb. eller Ste Dages simpelt Fængsel, uden at Dommen kan gøres til Gjenstand for Forandring. De væsentligste Betæneligheder, der maaskee kunde reises mod dette Endringsforslag, ville være, at der vil blive hyppigere Afgang til Appel, end for Diebliffet er Tilfældet, og at dette vil medføre eller dog idetmindste vil kunne medføre nogen Beskostning. Imidlertid vil det høie Thing vide, at for Tyveri, Bedrageri og Hælerifager er efter den nægældende Lovgivning Afgang til Appel til Landets øverste Domstol aaben, naar der overhovedet er faldet Straffedom. Dette gjælder, enten det er egentlige Tyveri og Bedragerifager eller nogen af de mindre Forseelser, der i Overensstemmelse med Forordningen af 11te April 1840 §§ 30 og 52, kunne behandles som Tyveri og Bedragerifager. Vi have dernæst troet, at forsaavidt en stor Deel Sager der hidtil have været paa kjendte af Politidirektøren, ville blive behandlede ved den nye Domstol, ville de efter deres Bestaenhed ikke sætellig medføre højere Straf end den, der er Grændsen for Ene-dommerens Competence, nemlig en Mulkt af 20 Rb., Ste Dages simpelt Fængsel og Tvangsarbejde i 12 Dage, naar der ikke er Spørgsmaal om Børn, thi for deres Bedkom-

mende have vi ubvidet Grændsen noget i Overensstemmelse med Udcastet, og forsaavidt der er Spørgsmaal om andre Politifager, der ikke ere Tyveri og Bedragerifager, have vi ogsaa troet, at der sjældent vilde blive Spørgsmaal om Appel, da Straffen i meget saa Tilfælde vil overstige det Straffelkvantum, jeg gjentagende har nævnt som den stillede Grændse for Ene-dommerens Competence. Der kan heller ikke være Tvivl om, at den Belysning, der ved offentlig og mundtlig Behandling vil blive Sagerne tildeel, vil medføre, at Appel eller Paaanke af dem vil blive sjældnere; thi der ligger i denne Behandlingsmaade en saadan Garanti for den paagældende Tilstalt, at han vistnok selv vil være fuldkommen overbevist om Dommens Retfærdighed og ikke ønske den forelagt for Høiesteret. Jeg har bestemt ogsaa sige, at der paa anden Maade i den offentlige og mundtlige Forhandling ligger en Garanti for, at man ikke oftere end tidligere vil tye til Paaanke af Sagerne, og vi have saaledes ikke haft nogen stor Betænkelse ved at stille dette Endringsforslag. Jeg skal iøvrigt for mit eget personlige Bedkommende udtale, at jeg slet ikke vilde have haft Noget at erindre imod, at man havde ladet Ene-dommerens Omraade være meget større; men jeg har naturligvis maattet tage Hensyn til den Opinion, der maaskee har udtalt sig overalt, og som jeg troer tilstrækkelig tydeligt har givet sig tilkjende i det høie Thing.

Justitsministeren: Efter det Indhold, som Lovudkastet har faaet ved de Afstemninger, der fandt Sted under Sagens anden Behandling i det høitærede Thing, finder jeg mig ikke foranlediget til at ytre mig med Hensyn til det foreliggende Endringsforslag. Jeg skal ikke komme ind paa de afgjorte Punkter, det er en Selvsølge; men der er dog to Punkter, som jeg skal tillade mig her at fremdrage, som sagt, ikke fordi jeg jo nok skal vogte mig for at komme ind paa Noget, der er afgjort, men for ved disse to Resultater af Afstemningen at motivere min Erklæring om, at jeg ikke finder nogen Anledning til at udtale mig over det foreliggende Endringsforslag. Der er to Resultater af Afstemningen, paa hvilke jeg lægger særdeles Vægt. Den ene Deel er, at man har